

hold umiddelbart derefter må fratages vedkommende i medfør af reglerne i § 5.

Det bemærkes, at vendingen ”legemlige eller sjælelige mangler” svarer til de kriterier, der er opstillet i andre autorisationslove og centralstyrelsesloven (§ 5, stk. 1, nr. 1). Det understreges i denne forbindelse, at legemlige mangler ikke i sig selv vil afskære vedkommende fra autorisation, idet manglen skal have en sådan karakter, at der ikke vil kunne kompenseres for den legemlige mangel, f. eks. ved ændret indretning af arbejdsplads m.v., og at vedkommende herefter ikke antages at være til fare for andre, sådan som der grundlæggende stilles krav om af hensyn til patient-sikkerheden. Princippet om, at der ikke må diskrimineres mod mennesker med handicap og ikke må stilles hindringer i vejen for deres beskæftigelse, følges således.

Det gebyr for autorisation, der efter § 3, stk. 3, fastsættes af indenrigs- og sundhedsministeren, forudsættes som anført at blive på 270 kr., hvilket svarer til gebyret for de øvrige sundhedsfaglige grupper med mellem-lang videregående uddannelse.

Til § 4

I henhold til stk. 1 er hospitalslaboranter omfattet af den reviderede fællesnordiske overenskomst af 14. juni 1993 mellem Danmark, Island, Finland, Norge og Sverige om godkendelse af erhvervsudøvelse for visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet og veterinærvæsenet. Den reviderede overenskomst er trådt i kraft den 1. april 2001.

Bioanalytikerne er ikke for tiden omfattet af de generelle EU-direktiver om gensidig anerkendelse af erhvervsuddannelser. Med gennemførelse af en autorisationsordning vil bioanalytikerne være omfattede af Rådets Direktiv 89/48/EØF, det såkaldte 1. generelle direktiv.

Efter stk. 2 kan Sundhedsstyrelsen meddele autorisation som bioanalytiker til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i § 2, stk. 1, nævnte uddannelse. Sundhedsstyrelsen kan i autorisationen fastsætte begrænsninger i den pågældendes udøvelse af virksomhed som bioanalytiker. Når der f. eks. er tale om en uddannelse, som ikke fuldt ud kan sidestilles med den danske, kan Sundhedsstyrelsen fastsætte begrænsninger i autorisationen i tid og sted, hvorefter den pågældendes erhvervsevne afprøves under supervision. Ansættelsesstedet afgiver herefter en faglig udtalelse, der danner et grundlag for en endelig autorisation.

Til §§ 5-7

Autorisation som bioanalytiker kan i medfør af reglerne i kapitel 2 i lovbekendtgørelse nr. 215 af 9. april 1999 om sundhedsvæsenets centralstyrelse som senest ændret ved lov nr. 258 af den 12. april 2000 ved dom fratages en bioanalytiker, såfremt den pågældende under udøvelsen af sin virksomhed er til fare for patienterne på grund af sygdom, misbrug eller udvist grov forsømmelighed. En autorisation som bioanalytiker kan således kun fratages, hvis dette er begrundet i helbredsmaessige eller faglige forhold.

Endvidere kan en bioanalytiker frivilligt fraskrive sig autorisationen.

Endelig kan retten til at udøve virksomhed som bioanalytiker frakendes i henhold til § 79 i borgerlig straffelov.

En fratagelse eller fraskrivelse af autorisationen indebærer, at den pågældende mister retten til at betegne sig som bioanalytiker.

Til § 8

Bestemmelsen fastslår, at Sundhedsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om bioanalytikernes virksomhedsområde.

Til § 9

Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner. Der er tale om en retsstandard, som skal udfyldes og gives indhold efter den til enhver tid gældende retsopfattelse. Fastlæggelsen af hvad der på et givent tidspunkt ligger i denne forpligtelse, afhænger ikke alene af den faglige viden og de tekniske muligheder, der findes på området på det pågældende tidspunkt, men også af de krav, som samfundet på det tidspunkt stiller til virksomhed på sundhedsområdet, og som den almindelige samfundsudvikling i øvrigt har givet anledning til.

Overtrædelse af bestemmelsen sanktioneres af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn med udtalelse af kritik m.v. over for den pågældende.

Sager om grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed under udøvelsen af virksomheden henhører under domstolene. Se endvidere bemærkningerne til § 14.

Til § 10

Bestemmelsen fastslår, at Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler om, at bioanalytikere skal føre journal over deres virksomhed.